

๒๑ คีลแปดแลคัลห้า
ทรงไว้เป็นนิจกาล
๒๒ เห็นลามอย่าโลภนัก
ใช้น้อยว่าใช้นา
๒๓ โทโสจอดใจ
คนไ้ยยิ่งคร้ามกลัว
๒๔ โมโหอย่าหลงเล่ห์
พยายาทแก่คนไ้
๒๕ วิจิกิจฉาเล่า
อย่าเคลือบแคลงอาการกล
๒๖ อุทริจจิงอย่าอุทริจ
ให้ตั้งตนดังพระยา
๒๗ อนึ่งโสคอย่าซบเซา
เห็นโรคนั้นถอยหนี
๒๘ ทิฏฐิมาโนเล่า
รู้่น้อยอย่าด่วนเดิน
๒๙ อย่าถือว่าตนดี
อย่าถือว่าตนใหญ่
๓๐ ผู้ใดรู้ในทางธรรม
เรียนเอาเป็นนิจกาล

เร่งรักษาสมาทาน
ทั้งไตรรัตนสรณ
อย่าหาญหักด้วยมารยา
อุบายกล่าวให้ฟังกลัว
สุขุมไว้อยู่ในตัว
มิควรชู้ให้อดใจ
ด้วยกาเมมิจฉาใน
ทั้งผู้อื่นอันกล่าวกล
จงถือเอาซึ่งครูตน
เห็นแม่นแล้วเร่งวางยา
เห็นถนัดในโรค
ไ้กรสรรราชเข้ารวี
อย่างวงเหงานั้นมีดี
กระหน่ำยาอย่าละเมิน
อย่าถือเอาซึ่งโรคเกิน
ทางใดรอกอย่าครไร
ยังจะมียิ่งขึ้นไป
กว่าเด็กน้อยผู้เชี่ยวชาญ
ให้ควรรยาอย่าไ้หวา
เร่งนบมอบให้ชอบที่

๓๑ ครูพักแลครูเรียน
จงถือว่าครูดี
๓๒ วิตักโกนั้นบพหนึ่ง
พยายาหวิหิงสา
๓๓ วิจาโรให้พินิจ
ดูโรคกับยาญาณ
๓๔ หิริกัลงอายบาป
ประหารให้เสื่อมคลาย
๓๕ อนัตตปิงบพบังคับ
กลัวบาปแล้วจงจำ
๓๖ อย่าเกียจแก่คนไ้
ลามผลอันเบาบาง
๓๗ เท้านักกล่าวไว้ใน
กลอนกล่าวให้วิถาร

อักษรเขียนไว้ตามมี
เพราะได้เรียนจึงรู้มา
ให้ตัดซึ่งวิตกก
กามราคในสันดาน
จะทำผิดอุชอบกาล
ให้ต้องกันจะพลันหาย
อันยุ่งหยาบสิ้นทั้งหลาย
คือตัดเสียซึ่งกองกรรม
บาปที่ล้นอย่าพึงทำ
ทั้งที่แจ้งจงเว้นวาง
คนเข้ญใจขาดในทาง
อย่าเกียจคนพยายาล
ฉันทศาสตร์เป็นประธาน
ใครรู้เท่านั้นว่าชาย.

เอกสารอ้างอิง

บุษบา ประภาสพงศ์, อุทัย ไชยกลาง, ศิริมาลา สุวรรณโกสิน, คณะ
บรรณารักษ. แพทยศาสตร์สงเคราะห์: ภูมิปัญญาทางการแพทย์
และมรดกทางวรรณกรรมของชาติ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว; ๒๕๕๒. หน้า ๓๑-๓.